

VICTORIA CONNELLY

*Kõrge sinine
taevas*

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
High Blue Sky
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik käesolevas raamatus esinevad tegelaskujud ja sündmused on autori kujutlusvõime vili. Igasugune sarnasus tegelikult elavate või juba surnud inimestega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 Victoria Connelly. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D03439424
ISBN 978-9916-31-280-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega Jole ja Indiale

ESIMENE PEATÜKK

KEVAD ON IMELINE igal pool, ent Sussexi krahvkonnas on õhk eriline ja valgus erakordselt selge. Kas mere läheduse tõttu või mõjutab seda kriidikõrgustike maastik? Abigail Carey polnud selles endiselt selgusele jõudnud, kuigi oli siin juba ligemale aasta otsa elanud.

Sammunud üle mäeharja, kust avanes vaade ligemale kolmesaja aasta vanusele hunnitule Winfield Hallile, tundus talle endiselt usku-matu, et see on nüüd tema kodu. Maja nägemine täitis teda endiselt iga kord erutusega. See oli elamiseks võrratu paik ja ta ei väsinud imetlemast hoone kuldset fassaadi, suuri lükandaknaid, mis lasid sisse tohutult valgust, ega müüriga ümbritsetud aeda, mida ta oli aidanud taastada ning mis oli olnud suvel täis lilli ja aiasaadusi. Nii õnnelik polnud Abi iial olnud. Londoni kodust loobumine ja ta enda üles ehitatud firma maha müümine oli olnud raske otsus, samas oli uuesti otsast peale alustamine ja mõistmine, mida ta elult tegelikult soovis, mõjunud erakordselt vabastavalt.

Mäest alla sammudes mõtles ta juba möödunud aastaegadele. Sügis maal oli olnud tulvil leekivalt kuldseid ja mahedalt merevaigu-tooni värve. Vihmahoogude käes helklevaid teid olid katnud langenud lehed. Seejärel oli tulnud talv ja toonud kaasa külma, mis panid puud hõbedaselt särama ja jäätas kõrgustike rohuga kaetud nõlvad. Õhku oli lõhnastanud küla majade korstnatest kerkiv suits ja Abi oli tassinud tупpa halud, ladunud need korralikult korvidesse ja süüdanud

koldes tule. Milline rõõm oli olnud istuda mõnusalt ahju ees talvistel õhtutel, kui päike varakult lahkus. Kuigi Abi igatses pikki suveõhtuid aias, leidis ta tröösti looduse kingituste joonistamisest, olles toonud metsast kaasa männikäbid ja mere äärest kaunid kivikesed.

Et talvist masendust minema peletada, oli ta lubanud endale hiljuti luksust ja soetanud vana, kuid täielikult renoveeritud Albioni trükipressi, mis oli olnud läbi ja lõhki ekstravagantsus ja mille kokku panemiseks oli kulunud terve päev, ent tohutult suur must-kuldne raudkoletis nägi ta kodus võrratult hea välja ja ta oli õppinud seda pikkade talvekuude jooksul kasutama, teinud selle abil linool- ja puulõikeid.

Nüüd oli kevad käes ja Abi lausa tundis õhus kevadega kaasnevat energiasööstu. Külatee veeri kaunistasid esimesed nurmenukud ja Abi oli märganud kirikuaias kannikesi, mis olid ninad rohu seest välja pistnud. Ning Winfield Halli remonditööd edenesid jõudsalt. Nüüd, tagasi maja poole minnes mõtles ta, kui suur hulk töid oli viimaste kuude jooksul ära tehtud. Suvel akende parandamiseks üles pandud tellingud olid eelmisel nädalal maha võetud, parandamist vajav osa aeda ümbritsevast müürist oli korda tehtud ja kaks korterit juba valmis üürnikke vastu võtma.

Abi läks valmis saanud korterisse, mis oli kohe ta enda korteri kõrval, tegi ukse lahti ja seisatas rahulolevalt ohatel keset elutuba.

„Töö on korralikult tehtud,“ kuulis ta selja taga häält, mis kuulus Edward Townsendile, kellele kuulus teine pool Winfield Hallist.

Abi keeras ringi ja naeratas hallist sisse astuvale mehele. „On tõesti.“

„Minu teine korter saab millalgi suve jooksul valmis,“ rääkis Edward.

„Millal sa korteri üürile andmist reklaamima hakkad?“

„Kohe.“

„Mina samuti.“

„Maja jagamine järjekordsete uute inimestega on kuidagi imelik,“ tunnistas Edward.

„Nojah, aga ega maja olegi meie päralt olnud,“ märkis Abi. „Nüüdseks oleme maja juba pikki kuid ehitajatega jaganud.“

„Tõsi see on.“

„Ja Harry on elanud siin augustikuust saadik.“

Edward noogutas. „Mis sa tema kohta ütled?“

„Tundub väga tore. Ma pole temaga eriti palju rääkinud. Tal on alatasa kuskile kiire.“

„Ta on olnud ametis oma firma Brighton kontori sisse seadmisega.“

„Ah soo!“ ütles Abi, kes sai nüüd aru, miks noormees, keda ta oli aeg-ajalt tulemas ja minemas näinud, paistis nii kurnatud.

„Oled sa mõelnud ka, kellele sa oma korteri välja üürid?“ küsis Edward.

Abi uuris mehe nägu. „See teeb vist sulle endiselt muret?“

„Mida? Ei!“

„Teeb küll! Sa kardad, et ma toon siia lootusetud kunstiinimesed, kel pole üüri maksmiseks raha, kuigi ma küsin niigi vähe, ja maja läheb taas käest.“

„Ei karda. Ma usaldan sind,“ kinnitas Edward.

„Usaldad ikka?“

Edward köhatas. „Enamalt jaolt.“

Abi puhkes naerma. Edward oli äriasjades erakordselt ratsionaalne. Ta uuris väga põhjalikult kõigi kandidaatide tausta, olles otsustanud, et tema üürib oma poole maja välja ainult sellistele spetsialistidele, kellel on korralik ja kindel sissetulek. Loomulikult oli see igati mõistlik, aga Abil olid teised mõtted. Tema tahtis üürida oma poole välja kunsti- ja loomeinimestele, kelle eesmärk oli maailma paremaks muuta. Mis siis, et neil olid rahalised raskused ja poleks kunagi võimalik elada sellises paigas nagu Winfield Hall. Just seetõttu tahtiski Abi pakkuda neile võimaluse elada kaunis ja inspireerivas paigas. Temal endal oli oma disainifirmaga vedanud ja ta leidis, et kaunis kohas soodsaid elamistingimusi pakkudes õnnestub tal ka teistele head teha ja rõõmu jagada. Ning kuigi Edward kiitis oma sõnul Abigaili mõtte heaks, tundus Abile, mehel olid sellega seoses siiski teatud kahtlused. Abi ei häirinud, et Edwardi arusaam sellest, kuidas tuleks sissetulekut teenida, erines tema enda omast. Edward oli läbi ja lõhki vanamoeline ja Abile meeldis mehe kallal aasida.

„Üks tsirkuseartist on juba soovi avaldanud,“ ütles Abi Edwardile, „häda oli aga selles, et ta tahtis tõmmata katuselt aiamüürile köie.“

„Sa teed nalja?“ Edwardi nägu oli kaame.

Abi itsitas. „Teen jah.“

Edward vangutas pead. „Mu süda oleks peaaegu seisma jäänud.“

„Anna andeks. Ma kohe ei saanud muidu.“

Nad väljusid koos korterist.

„Anna siis teada, kelle kasuks sa otsustad. Eks?“

„Et sa saaksid ta tausta kontrollida?“ küsis Abi.

„Et ma saaksin öelda talle tere tulemast Winfieldi,“ ei jäänud Edward vastust võlgu.

Abigail naeratas. „Teen seda.“

Harry Freemanile meeldis ta uus kodu, ent ta avastas, et ei veeda siin sugugi nii palju aega, nagu oli algselt lootnud. Londoni elamisest loobumine polnud nii raske otsus, nagu ta oli peljanud. Kui ülemus rääkis, et Brightonis avatakse reklaamifirma uus kontor ja et ta on otsustanud Harry sinna üle viia, oli Harry meelitatud, kuigi kaastöötajate seas liikusid jutud, et hiljuti kokku pandud Brightoni tiim oli sisuliselt omapäi jäetud. Ent Harry ei näinud seda sugugi nii mustades värvides. Tema nägi selles uut algust.

Winfieldi kolimisega kaasnes ka meeldiv võimalus elada maal ja see mõte oli talle alati istunud. Harry oli kasvanud üles Londoni eeslinnades ja elanud mitmes kenas ridamajas, mille juurde kuulus piirdega eraldatud aiake. Teda polnud Londoni piiratud tingimused häirinud – kuni viimase ajani, kui ta tundis vajadust millegi enama järele. Ja siis olid töökohaga seotult avanenud uued võimalused ning ta oli hakanud Sussexis elamist otsima ja leidnud Winfieldi. Ta ei unusta kunagi esimest korda, kui ta oli külasse sisse sõitnud ja näinud vaadet majale. Talle oli tundunud võimatu, et ta võiks niisuguses kohas elada. Võrreldes korteritega, mida Londonis pakuti, sarnanes ta uus elamine paleega.

Kõik tundus kuidagimoodi väga õige. Harry vanemad olid kolunud paari aasta eest Londonist Sussexisse ja talle meeldis mõte, et ta elab neile lähemal ja saab neil sagedamini külas käia. Ent Londonis töötades polnud tal selleks lihtsalt aega olnud. Ta tööpäevad olid olnud väga pikad ja ta oli võtnud aeg-ajalt tööd ka koju kaasa, teinud seda hilisööni ja olnud omadega täiesti läbi. Ja nüüd, Winfieldis elades, tundus talle, et elu polnud muutunud. Nii palju siis sellest, et maal elades on elutempo aeglasem, mõtles ta endamisi. Ta rahustas end mõttega, et Brightoni kontor oli endiselt sissetöötamisjärgus ja sellega kaasnevad probleemid ei kesta igavesti. Pärast seda on tal aega Winfieldist rõõmu tunda nagu kord ja kohus. Ta ei tunne enam kogu aeg, et on täiesti tühjaks tõmmatud. Ta saab istuda oma ilusas korteris, nautida aknast avanevat vaadet, heita pilku ajalehtedesse või isegi raamatut lugeda. Millal ta oli üldse viimati raamatut lugenud? Ta ei mäletanudki enam. Viimasel ajal koosnes ta elu ainuüksi tööst ja lõbutsemiseks polnud üldse aega ning kõigile oli teada, et see teeb inimese väga igavaks. Ta meenutas, kui hea oli Edward Townsend ta vastu olnud, kui ta Winfieldi sisse kolis.

„Ära unusta sellest paigast rõõmu tunda,“ oli Edward talle öelnud. „See paik sobib imehästi mitte millegi tegemiseks.“

Mitte millegi tegemiseks.

Harry ei kujutanud ette, et ta võiks mitte midagi teha. Ühel nädalavahetusel oli ta püüdnud end lõdvaks lasta, istunud uues tugitoolis, mille ta oli endale ostnud ja asetanud ühe suure lükandakna alla, kust avanes vaade kõrgustikule. Ta oli keetnud tassi teed ja võtnud tugitoolis istet. Ta oli isegi selleks puhuks telefoni välja lülitanud ja paar korda sügavalt sisse hinganud. Kuid siis oli aju jälle tööle hakanud. *Peaaegu selle asja ära tegema*, oli ta mõelnud. *Peaksin sellele inimesele helistama. Peaksin uue tabeli käsile võtma ja tollele firmale arve saatma.* Peas keerlevad mõtted ei andnud talle asu. Tee oli maha jahtunud ja, olles kõigest paar minutit vaadet imetlenud, oli ta võtnud telefoni ja selle taas sisse lülitanud.

Oli selge, et mitte millegi tegemisega tuleb veel tõsiselt vaeva näha.